ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γιώργος Βλάχος – Στάθης Ντούρος

Η γιγαντιαία επιχείρηση που ξεκινάει η κυβέρνηση εναντίον, κυρίως, των φτωχών και μικρομεσαίων αγροτών, χρησιμοποιεί ως πυλώνες της, αφενός μία φοροεπιδρομή που έχει άμεσες συνέπειες τόσο στο εισόδημα όσο και στο κόστος παραγωγής, και αφετέρου την ουσιαστική διάλυση της αγροτικής ασφάλισης μέσω των αυξήσεων των εισφορών, της ενοποίησης ΙΚΑ-ΟΓΑ κλπ. Η επίθεση αυτή δεν αποτελεί απλά μία σκληρή δέσμη μέτρων.

Πρόκειται για την προσπάθεια ολοκλήρωσης του σχεδιασμού που χαράζει εδώ και χρόνια η ΚΑΠ και η ΕΕ και υποτάσσεται στην προσπάθεια περάσματος της αγροτικής γης, της διαχείρισης των φυσικών πόρων και συνολικά της κατεύθυνσης και του πλούτου της αγροτικής οικονομίας στα χέρια μιας χούφτας επιχειρηματιών του αγροτοδιατροφικού τομέα.

Ουσιαστικά πρόκειται για την προσπάθεια επιβολής ενός νέου παραγωγικού μοντέλου από την πλευρά του καπιταλισμού στον χώρο της αγροτικής παραγωγής που ως βασικά χαρακτηριστικά έχει το πέταγμα από την παραγωγή του πλειοψηφικού κομματιού των μικροαγροτών και τη μετατροπή του πληθυσμού της υπαίθρου είτε σε εργάτες γης σε καθεστώς Μανωλάδας, είτε σε εναπόθεσή τους στις μακριές λίστες της ανεργίας και του κοινωνικού περιθωρίου.

Εξάλλου, δεν είναι τυχαίο πως η τάση που επικρατούσε εδώ και χρόνια στο επίπεδο της αγροτικής παραγωγής, που δεν ήταν άλλη από την ανάδειξη του «αγρότη-επιχειρηματία», ταυτίζεται αυτή τη στιγμή με τη φορολογική αντιμετώπιση των αγροτών, που θα φορολογούνται ουσιαστικά ως επιχειρήσεις. **Μια τάση που σφραγίζεται από την εδώ και χρόνια προσπάθεια επιβολής του Μητρώου Αγροτών που στοχεύει να διώξει από την παραγωγή τους αγροτοεργάτες και εργατοαγρότες, προωθώντας το μοντέλο των μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων και στον αγρό.**

Βασική συνέπεια όλων αυτών θα είναι η ακόμη μεγαλύτερη αποκοπή της παραγωγής από τις κοινωνικές ανάγκες, καθώς αυτή θα υποτάσσεται με ακόμα πιο ξεκάθαρα χαρακτηριστικά

είτε στις ανάγκες των μεγάλων εταιρειών του αγροτοδιατροφικού τομέα, είτε στην κατανομή των καλλιεργειών που ήδη, εδώ και πολλά χρόνια, καθοδηγεί η ΕΕ μέσω των επιδοτήσεων, των ποσοστώσεων αλλά και της καταστροφής μέρους της παραγωγής ή μορφών συγκρότησής της (βλέπε συνεταιριστικές βιομηχανίες).

Όλα τα παραπάνω αναδεικνύουν πως η επίθεση στην αγροτιά αποτελεί κοινωνικό ζήτημα. Αν η επέλαση στις εργασιακές σχέσεις αποτέλεσαν έναν βασικό κρίκο επανάκαμψης της κερδοφορίας του κεφαλαίου, ο απόλυτος έλεγχος του διατροφικού συμπλέγματος με το ταυτόχρονο τσάκισμα των τελευταίων ψηγμάτων συνεταιριζόμενων παραγωγών αποτελεί τη συμπλήρωση της εκμεταλλευτικής αλυσίδας και το ξεπέρασμα της κρίσης από πλευράς κεφαλαίου.
Ακριβώς για αυτούς τους λόγους ο αγώνας ενάντια στα σχέδια κυβέρνησης-ΕΕ-επιχειρήσεων στην αγροτική παραγωγή, θα πρέπει να σημάνει τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση δυνάμεων, τη συνειδητοποίηση πως ο εν λόγω αγώνας δεν αφορά αποκλειστικά τους αγρότες, αλλά η έκβασή του θα έχει ευρύτερες κοινωνικές συνέπειες. Ένα συμπέρασμα, το οποίο παίρνει ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις, αν αναλογιστούμε πως ένα τεράστιο κοινωνικό κομμάτι εργάζεται, ζει και επιβιώνει με επαγγέλματα και εισοδήματα που προέρχονται άμεσα ή έμμεσα από την αγροτική παραγωγή.

Για να ανατραπούν τα σχέδια κυβέρνησης-ΕΕ-επιχειρήσεων πρέπει να ηττηθεί η λογική «δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική» και ταυτόχρονα να συγκροτηθούν οι όροι για μία άλλη παραγωγή στα χέρια των παραγωγών και στην υπηρεσία των κοινωνικών αναγκών. Από αυτήν τη σκοπιά η αντιπαράθεση θα πρέπει να κινηθεί στους εξής άξονες:

- Να γίνει αγώνας για την εθνικοποίηση της Αγροτικής Τράπεζα για να αποτελέσει εργαλείο χρηματοδότησης της μικρομεσαίας αγροτιάς. Ο ΣΥΡΙΖΑ, και τα συνδικάτα που ήλεγχε, ως αντιπολίτευση εκφράστηκε επανειλημμένως ενάντια στη μεταβίβαση της ΑΤΕ στην Τράπεζα Πειραιώς. Σήμερα, ως κυβέρνηση, προσπαθούν να μειώσουν τη σημασία του θέματος ενώ ταυτόχρονα δίνουν στο Σάλλα και στο κεφάλαιο τον έλεγχο της αγροτικής γης και της παραγωγής μέσω της διαχείρισης του ΟΣΔΕ.

Όλα αυτά ενώ ταυτόχρονα η κυβέρνηση εφαρμόζει τις συμφωνίες ΕΕ-ΗΠΑ-Καναδά που στο πλαίσιο των TPP-TTIP-CETA, ολοκληρώνουν το μεγάλο άλμα των πολυεθνικών στο χώρο της αγροτικής παραγωγής, οι οποίες θα κυριαρχήσουν απόλυτα τόσο με τη συγκέντρωση γης, εκτρεφόμενων ζώων και μέσων παραγωγής, όσο και με την απολιτική επικράτηση των «πατεντών», των μεταλλαγμένων, αλλά και των εκμεταλλευτικών σχέσεων εργασίας. Εξελίξεις που

θα φέρουν την πλήρη εξαθλίωση του κόσμου της αγροτιάς και της υπαίθρου σε όλη την Ελλάδα ενώ παράλληλα θα πληγεί ανεπανόρθωτα το περιβάλλον.

- Να διασφαλιστούν οι όροι επιβίωσης της φτωχής και μεσαίας αγροτιάς. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί με την άμεση απόσυρση της φορολεηλασίας και των συντάξεων πείνας (αυξήσεις άμεσα στις συντάξεις, συνταξιοδότηση στα 60 και στα 58 έτη για τις γυναίκες), την κατάργηση των χαρατσιών, την επιβολή κατώτερων εγγυημένων τιμών, την ουσιαστική μείωση του κόστους παραγωγής, την δωρεάν επιστημονική επιμόρφωση, την διενέργεια έργων υποδομής, την πλήρη δημόσια ασφάλιση παραγωγής, τη φορολόγηση των μεγαλοαγροτών και των μεγάλων επιχειρήσεων που λαμβάνουν το 80% των επιδοτήσεων, την απαλλοτρίωση της μεγάλης αγροτικής και εκκλησιαστικής περιουσίας, την άμεση αποζημίωση των καταστροφών και την επιβολή ισότιμων δικαιωμάτων όλων των εργαζομένων της υπαίθρου και της αγροτικής γης ανεξαρτήτως χρώματος, καταγωγής και θρησκείας.

- Να βάλουμε τα θεμέλια για το σχεδιασμό μιας παραγωγής που δεν θα υποτάσσεται στα κέρδη των εταιρειών αλλά θα αξιοποιεί την παραγωγική δύναμη προς όφελος των παραγωγών και του λαού με **σεβασμό στο περιβάλλον και θα είναι αλληλένδετη με την προστασία του φυσικού πλούτου.** Για να επιτευχθεί αυτό απαιτείται να λειτουργήσουν παραγωγική συνεταιρισμοί με αγροτικό-εργατικό έλεγχο που δεν θα αποτελούν κακέκτυπα των ΑΕ αλλά θα βασίζονται στη συλλογικοποίηση της ιδιοκτησίας των μέσων αγροτικής παραγωγής, ως το μοναδικό αντίβαρο στην ιδιοποίηση και το σφετερισμό τους από το κεφάλαιο

Για να λειτουργήσει αυτό το μοντέλο χρειάζεται ανατροπή της ΚΑΠ, εθνικός καλλιεργητικός χάρτης βασισμένος στις διατροφικές ανάγκες του λαού, προκειμένου να εξασφαλίζονται φτηνά, επαρκή και καλής ποιότητας υλικά για όλους. Απαιτείται εθνικοποίηση και επαναλειτουργία όλων των γεωργικών βιομηχανιών που ιδιωτικοποιήθηκαν ή έκλεισαν (ΕΒΖ, Γαλακτοβιομηχανίες κλπ) καθώς και των τραπεζών και επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας για τον αγροτοδιατροφικό τομέα. Χρειάζεται δημιουργία ενιαίου δημόσιου φορέα τροφίμων σε συνεργασία με τους παραγωγικούς συνεταιρισμούς που θα συμβάλλει σε μία άλλου τύπου συγκρότηση της παραγωγής με κεντρικό σχεδιασμό και με κριτήριο τις λαϊκές ανάγκες, τη σύγκρουση με την κυρίαρχη πολιτική και την αναδιανομή του πλούτου. Άμεση εφαρμογή προγραμμάτων τοπικής σποροπαραγωγής που να ανταποκρίνεται στις κλιματολογικές και εδαφολογικές συνθήκες του τόπου, με βάση το γενετικό υλικό που υπάρχει στις τράπεζες διατήρησής του. Κατάργηση των πατεντών και των αποκλειστικών δικαιωμάτων στα γεωργικά εφόδια και απομάκρυνση από την παραγωγή των πολυεθνικών κολοσσών.

Η εφαρμογή αυτού του προγράμματος περνάει μέσα από την πάλη για τη ανατροπή των μνημονίων και της κυβέρνησης που τα εφαρμόζει, την διαγραφή του χρέους, την έξοδο από το Ευρώ και την αποδέσμευση της χώρας από την ΕΕ. Με τον οργανωμένο λαό που θα του ανήκει η χώρα του, μακριά από τη μπότα των ΕΕ-ΔΝΤ-ΕΚΤ, που θα αμφισβητήσει έμπρακτα την εξουσία, την ιδιοκτησία και τα πλούτη της αστικής τάξης. Για να ανοίξει ο δρόμος για μία κοινωνία στα χέρια των παραγωγών του πλούτου.

Δημοσιεύθηκε στο περιοδικό της ΑΡιστερής Συσπείρωσης (ΑΡΙΣ) “Αριστερή Ανατροπή” το Νοέμβριο του 2015